

היסטורית הרייקי

מקורות הרייקי אינם ידועים בבירור, אך סבורים שמקורה בתרבות הטיבטית העתיקה. הרייקי נתגלה מחדש ע"י ד"ר מיקאו אוסואי, ביפן, בסוף המאה ה-19.

ד"ר מיקאו אוסואי - 1865-1926:

מיקאו אוסואי נולד ב-15 באוגוסט 1865 וגדל בכפר טאניאי מורה, אביו היה מפקד בצבא יפן.

בגיל 4, נשלח אוסואי למנזר, שם חי מספר שנים.

שם הוא למד צ'י-קונג (אומנות לחימה יפנית) עד הדרגה הכי גבוהה ויכל לבצע טיפול בהקרנה.

הוא תרגל מדיטציות בהר קוריימה- הר המדיטציות המפורסם ביפן, באופ אוסואי היה מוכשר בצורה יוצאת דופן, בלימודיו. ככל הנראה הוא היה גאון.

פילוסוף מצוין ומשכיל מאוד, אך למד בתנאי מצוקה. חייו היו קשים מאוד ולעיתים קרובות חי בדלות ובעוני. בהמשך דרכו הפך לכומר נוצרי וניהל את אוניברסיטת דושידה בקיוטו, יפן.

יום ראשון אחד, בשלהי המאה ה-19, הוא עמד ככומר מול תלמידיו היושבים בשורה הראשונה לפניו. התלמידים היו לקראת סוף הלימודים, ואחד התלמידים הרים את ידו ושאל את אוסואי אם הוא מאמין באופן מוחלט בתנ"ך (בברית החדשה) - "כן" - השיב אוסואי. אח"כ רצו התלמידים לדעת אם הוא מאמין שישו יכל לרפא במגע יד- אוסואי ענה שוב בחיוב. התלמיד הדובר אמר שהוא והאחרים גם רוצים להאמין ביכולת הריפוי במגע יד, וביקשו מאוסואי להדגים את יכולת הריפוי הזו. אוסואי ענה שלמרות שהוא מאמין שדברים אלו התרחשו, הוא בעצמו לא למד לבצע אותם. התלמיד אמר שאמונתו של אוסואי בתנ"ך היא אמונה עיוורת ושהם זקוקים להוכחה. הם לא מעוניינים להאמין אמונה עיוורת.

אוסואי הבטיח כי יגלה כיצד לעשות זאת וישוב להציג זאת בפניהם. בדברים אלו אוסואי פרש והחל עם מסע החיפוש.

אוסואי התחיל באמריקה. נכנס לאוניברסיטה וגילה שלימוד התנ"ך אינו שונה בהרבה ממה שלימד ביפן. איש מבין אלו שפגש לא ידע כיצד ישו היה מרפא בעת שהותו באוניברסיטה הוא גילה בבודיהיזם קטע המספר שבודהיה היה מרפא באמצעות הנחת ידיים, בדומה לישו.

לפיכך ב-7 השנים הבאות שהה בארה"ב והתרכז בבודיהיזם, מתוך תקווה לגלות את הנוסחה לריפוי. הוא לא מצא את דרך הריפוי, עזב וחזר ללמוד בארץ הבודהיסטית- יפן. הוא חזר לעירו קיוטו, שהיו בה המנזרים הגדולים ביותר ביפן. והחליט לבקר בכל המנזרים.

אך לכל מנזר שהלך ושאל לגביי יכולות הריפוי של בודהיה, נאמר לו- "לנו, הנזירים, אין זמן לפיזי בעת חיפושנו אחר הרוחני. הריפוי הרוחני קודם". ביקורו האחרון היה במנזר זן. גם שם קיבל את התשובה שהם מתמקדים בטיפול הנפש ובצד הרוחני, ושהם בטוחים שיום יבוא בזמן מדיטציה, הם יקבלו את האור הגדול והם ידעו לרפא.

אוסואי החליט להישאר במנזר הזה וללמוד את כל הסודות. הוא בילה שם 3 שנים ולמד סינית וסנסקריט, כדי לפענח את כל הכתבים והנוסחאות. באחד הכתבים הוא גילה נוסחה לריפוי, עתיקה בת 2500 שנים, אולם הייתה זו נוסחה בלבד, וידע הנוסחה לא העניק לו את היכולת או ההבנה כיצד לרפא.

הוא חשב לעצמו- "אני לא אערוב לכך שאשרוד את הניסיון, אך אם לא אנסה, שנים של מחקר ולימוד ירדו לטמיון". הוא התייעץ על כך עם אב המנזר והחליט לבצע את הניסיון והמדיטציה על הר הקוריימה, הידוע כהר המדיטציות ביפן. בהתאם להוראות בנוסחה, אסף אוסואי 21 אבנים, כמספר הימים של המדיטציה. וכל יום שחלף השליך אבן מההר. בכל הזמן הזה היה שרוי בצום ורק שתי מים. במהלך היום הוא עסק במדיטציות וציפה לתופעה כלשהי, אך לא ידע מה היא עשויה להיות ומתי. ימים ולילות באו והלכו, ערימת האבנים הידלדלה ושום תופעה לא נראתה. כלום.

ביום ה-21, לאחר שהשליך את האבן האחרונה, לפני עלות השחר - החלק האפל והחשוך ביותר של הלילה, בדיוק לפני זריחת החמה, עדיין לא קיבל את כוח הריפוי. הוא נעמד. בעודו מתבונן אל האופק, כשהוא תוהה מה יעשה כעת, הוא ראה נקודת אור מתקרבת לעברו במהירות. בזמן שהתבונן באור שמתקרב לעברו, הבין שלאור יש ישות המתקשרת איתו. הוא הבין שזהו כוח הריפוי שאותו חיפש ושאם הוא רוצה לקבל את מה שהאור מציע לו, עליו לאפשר לאור לחדור אליו. עם זאת, נאמר לו שהאור כ"כ חזק, שאם יפגע בו, הוא עלול למות. ניתנה לו ההזדמנות להחליט. האם יסכן את חייו כדי להשיג את הידע שאותו חיפש כ"כ הרבה זמן? הוא החליט שהיכולת לרפא, היא כה רבת ערך, שכדאי לו להסתכן במוות כדי לקבל אותה.

אלומת האור פגעה בו במצח, בעין השלישית, וגרמה לו לאבד את הכרתו. הוא התרומם מחוץ לגופו הפיזי וראה בועות צבעוניות, בכל הצבעים, מרחפות וחולפות מימינו לשמאלו ובתוך הבועות היו כל סמלי הרייקי בצבע זהב. הם רטטו מול עיניו כמו תמונות על מסך קולנוע וכאילו אמרו: "היזכר! היזכר!" הוא לא קרא את הסמלים בעיניו, אלא ברוחו. הוא למד ולמד ואז אמר "כן", ונזכר בכל הסמלים שקרא בסנסקריט בספרים, את הידע והשימוש בכל סמל.

הניסים:

לאחר שהתעורר, הוא הופתע לגלות שהוא לא סובל מכאבים או מרעב. הוא הרגיש טוב עם גופו ורגליו היו חזקות. הוא קם והתחיל ללכת, הרגיש שגופו קליל, על עף שצם 21 ימים-

הנס הראשון.

אוסואי ניער את האבק מעליו, לקח מקל וכובע והחל לרדת מההר, בחזרה לקיוטו. מרוב התרגשות עם החוויה שחוהה הוא החל לרוץ, כדי לספר ולשתף אנשים. בהונו נתקלה באבן והוא נפל. ירד הרבה דם והציפורן התרוממה, הכאב הלך והתגבר. הוא התיישב ואחז את בהונו בשתי ידיו. לפתע הכאב החל להיחלש וזרם הדם נפסק. הוא המשיך להחזיק את הבהון עד שהכאב חלף לגמרי וכאשר הסתכל הופתע לראות כי הציפורן חזרה למקומה ולא היה כל סימן לפציעה חוץ מדם קרוש- **הנס השני.**

למרגלות ההר היה כפר עם מסעדה מקומית, שכל מי שהיה יורד מההר לאחר המדיטציות, היה עוצר שם לנוח ולאכול. אוסואי ניגש לבעל המקום, אדם זקן וביקש ממנו לאכול- אורז, כרוב, דג, תה ועוד. ארוחת בוקר יפנית טיפוסית. אך בעל המקום ששירת כ"כ הרבה נזירים שחזרו ממדיטציות הבחין שאוסואי לא אכל הרבה זמן, והמליץ לו לא לאכול את כל המאכלים האלו, כי זה יגרום לו לבעיות עיכול. והציע להכין לו דייסה חמה שתתעכל בקלות וביעילות. אוסואי הודה לזקן על דאגתו, אך נשאר בשלו. הזקן החליט לא לקחת אחריות ולתת לאוסואי את מבוקשו. בזמן ההמתנה לאוכל מגיעה נכדתו בת ה-15 של בעל המסעדה הזקן, כאשר פניה קשורות במטפחת. היא יללה

ויבבה מכאבי שיניים וכך הגישה לאוסואי את ארוחתו. אוסואי שאל לפרש בכייה, והיא ענתה שהיא סובלת מכאבי שיניים כ"כ חזקים, עד כדי כך, שהיא לא יכולה לאכול ולהפסיק לבכות. היא הסבירה שרופא השיניים נמצא רחוק והטיפול יקר עברה. אוסואי ניגש אליה והניח את ידו על לחיה הנפוחה. היא החלה לעפעף בעיניה ולפתע היא הפסיקה לבכות והכאב נעלם. אוסואי היה מופתע, שכן לא ידע למה לצפות. היא הסירה את המטפחת וקרנה משמחה. היא רצה וסיפרה לסבה, שלא האמין למראה עיניו ובתמורה לכך ויתר לו על תשלום הארוחה- **הנס השלישי**.

כאשר סיים לטפל בילדה התיישב לאכול את ארוחתו. והנה הוא סיים את ארוחת הבוקר העשירה והמגוונת, והרגיש טוב מאוד, חזק ובריא- **הנס הרביעי**. אוסואי חזר לקיוטו והחל לטפל בכמה שיותר אנשים.

אוסואי החליט להתנסות עם הרייקי בשכונת עוני מלאה בכל סוגי המחלות והפציעות. הוא ביקש שיספקו לו לינה, אוכל ושתייה, ובתמורה לכך טיפל בכולם, מהקטן עד הגדול ובכל המחלות- שחפת, צרעת ועוד.

אוסואי לא פחד לגעת בהם וטיפל מזריחת החמה ועד לשקיעתה. תור ארוך השתרך מאחורי דלתו יום אחרי יום. כל מי שהבריא, אוסואי שלח אותו למנזר הזן ששהה בו ומשם יצא לגילוי אנרגית הרייקי, כדי שיתחיל חיים חדשים. במנזר הם קיבלו שם חדש ועבודה בעיר. הוא ביקש מהם להפוך לאזרחים הגונים ולשכוח משכונת העוני.

לאחר 7 שנים של טיפולי רייקי בשכונת העוני, הוא זיהה פנים מוכרות, מטופל מן העבר. הוא שאל את הבחור לפרש חזרתו לכאן, והבחור השיב שהקבצנות הרבה יותר קלה ופשוטה מאשר להצליח בכוחות עצמך. היה זה ההלם הגדול של אוסואי והוא נשבר מזה. רוב המטופלים שלו חזרו אל שכונת העוני.

אוסואי הבין שכל השנים האלו, הוא היה כ"כ מרוכז בגוף הפיזי, ששכח לגמרי מהגוף הרוחני. שבעצם הוא לא לימד אותם מהי הכרת תודה. הם היו חמדנים, רודפי בצע, תאוותנים שלא נותנים כלום בתמורה. אוסואי הגיע למסקנה שאם היה מלמד אותם תחילה את הצד הרוחני (כמו שהנזירים אמרו לו) ואז מרפא את גופם, זה היה הרבה יותר יעיל.

אז ניסח אוסואי את **חמשת עקרונות הרייקי**:

1. **רק להיום**, ארפה מהכעס.

2. **רק להיום**, ארפה מהדאגה.

3. **רק להיום**, אודה על כל הטוב שנפל בחלקי.

4. **רק להיום**, אבצע את עבודתי ביושר ובאהבה.

5. **רק להיום**, אהיה נחמד לשכניי ולכל היצורים החיים עלי אדמות.

לאחר ניסוחם של עקרונות אלה, עזב אוסואי את שכונת העוני וחזר לקיוטו. שם הדליק לפיד גדול ועמד ברחובות. כשנשאל מה פשר מעשהו, הוא ענה שהוא מחפש אנשים המחפשים את האור, דרך להתרפא. זה היה תחילתו של פרק חדש בחייו, שבו נדד ביפן ולימד רייקי.

ד"ר אוסואי קבור היום במקדש בקיוטו, ועל מצבתו חרוט סיפור חייו.

זמן קצר לפני מותו (1926), מינה ד"ר אוסואי את אחד מתלמידיו המסורים - ד"ר צ'וד'ירו היאשי, קצין ימי לשעבר, כאחראי להמשכת מסורת הרייקי. ד"ר היאשי הפך להיות הגראנד מאסטר השני במסורת הרייקי, וייסד את מרפאת הרייקי הראשונה בטוקיו, שבה טופלו חולים במצבים קשים ומחלות חמורות. הוא נפטר בשנת 1941.

הוואי טאקטה, (1900-1980) -

נולדה להורים יפניים באי בהוואי ונחשבה לאזרחית ארה"ב. בשנת 1935 היא הופיעה במרפאתו של ד"ר היאשי- אישה יפנית, קטנת קומה, אלמנה, אם לשתי בנות, ועל סף כוחותיה הפיזיים והנפשיים. היא הייתה חולה מאוד. ובנוסף לכך לקתה בדיכאון עמוק עקב פטירתו של בעלה, מספר שנים קודם לכן. קול פנימי אמר לה לעבור ליפן ולחפש מזור למחלותיה. לאחר שעברה ליפן הובלה מיד לחדר ניתוחים בשל מצבה הקשה. בתחילת הניתוח, בעודה ממתינה על שולחן הניתוחים, היא שמעה קול שהפציר בה לא לעבור את הניתוח- "הניתוח אינו הכרחי, הניתוח אינו הכרחי..". היא ידעה שהיא אינה הוזה, וביקשה להפסיק את הליך הניתוח. לאחר שהתעשתה, היא פנתה אל הרופא והתייעצה איתו לגבי שיטות טיפול אחרות. הוא המליץ לה על מרפאתו של ד"ר היאשי. והיא החליטה לנסות את מזלה שם. היא החלה לעבור טיפולי רייקי יומיים אצלו במרפאה, ולאחר 4 חודשים נרפאה לחלוטין.

גב' הוואי טאקטה התרשמה מסגולות הרייקי והחליטה ללמוד בעצמה. היא הפכה להיות תלמידתו של ד"ר היאשי ולמדה את השלב הראשון והשני, במשך שנה שלמה. לאחר מכן, חזרה להוואי עם בנותיה לטפל בחולים. בשנת 1938 הגיע ד"ר היאשי לבקרה בהוואי, וחנך אותה לרייקי מאסטר השלישית. בשנות ה-70 החלה הגב' טאקטה להכשיר מורים נוספים לרייקי.

זמן קצר לפני מותה, באוגוסט 1980, ייסדה את ההתאחדות האמריקנית לרייקי. מטרת הארגון הייתה לארגן בצורה מסודרת את הלימוד והעברת הרייקי. ההתאחדות הבין לאומית של הרייקי האמריקני (T.R.T.A.I). ב-11 בדצמבר 1980 נפטרה הוואי טאקטה כאשר היא משאירה אחריה 22 מאסטרים ברייקי שחנכה בארה"ב ובקנדה.